ורבא אמר לך עד כאן. לא שמעת ליה לרבי יהודה דלא אזיל בתר כוונה אלא דלא פטר ליה משום אין מתכוין בדאפשר דמתכוין אסור לדברי הכל ומשום אין מיכוין כמתכוין לחומרא לאסור אבל דלא חשיבא ליה כוונה דמשום מכוין כשאין מתכוין לקולא כגון דלא אפשר בשאין מתכוין שרי וישרי נמי רבי יהודה במתכוין דלא חשיב כוונה כלל הא לא שמעת ליה: **הסיכל** גובהו מאה אמה ואילו הולך למרחוק מאד ברחוב שלפני הר הבית ומתוך שרחוב גדול היה ומחזיק בני אדם הרבה היה דורש שם מפני החמה שאין לך בית המדרש מחזיקן: **דלא אפשר.** מלדרוש לרבים הלכות החג: **וקא מיכוון.** ליהנות מעל הקודש: **דלסוכו עשוי.** ואין הנאת צילו נאסרה דאין זה דרך הנאתו: **לוג.** אלוגה שבעלייה היורדת לבית קרי לוג: **האומנין.** כשיש בדק בחומת בית קדשי הקדשים: **יזונו.** לשון הנאה כמזונות שמשביע עצמו ממלאית גוי המלאכה ונהנה: **והא הכא דלא אפשר.** שלא ידלו לתקן ואפילו הכי צריך לתת אותן בתיבות שלא יוכלו להסתכל אנה ואנה דילמא מיכווני ליהנות ואסור: **קול.** של כלי שיר שהן הקדש: **וריח.** הקטורת: **אין בהן משום מעילה.** דאורייתא הואיל ואין בהם ממש וכיון דמדאורייתא שרו כי לא אפשר וקא אמאי אטרחינהו רבנן אלא מעלה בעלמא הוא: **העומדים בפנים.** לשמש דלא אפשר מלעמוד שם ואסור להו להיות מתכווניס: **לאותן העומדים בחוץ.** קאמר אין מעילה הא איסורא איכא אבל לעומדין בפנים אפילו איסורא ליכא: **המפטם את הקטורת.** קטורת זרה שאינה של ליבור: **אם להתלמד בה או למוסרה.** אחר פיטומה לליבור פטור מכרת אבל אם דעתו להגיע לצורכו להריח בה ועשאה בסממנין הכתובים חייב כרת דכתיב (שמות ל) אים אשר יעשה כמוה להריח בה ונכרת: **והמריח בה.** בקטורת של ליבור פטור מכרת ומחטאת דלא חייבה תורה אלא מפטם להריח: **אלא שמע.** שנהנה מן הקודש ומביא אשם מעילות: **קול ומראה.** אין בהם ממש ופטור לעולם: **וריח.** יש בו ממש בסממנין לפיכך חייב ודקא אמר רבי יהושע פטור לאחר שתעלה תמרתו במקדש קאמר דמשום דנעשית מצותו ואין צורך גבוה עוד בה יצתה מכלל קדשי ה' ובריחתא במריח בה בביתו שנותן ממנה על הגחלים: **ממרחו.** עמוד עשנו: **תרומת הדשן.** בכל יום היה נוטל מלא מחתה ונותנה אצל המזבח והיא נבלעת במקומה כדכתיב והריס את הדשן וגו' [ויקרא ו] ואסורה בהנאה ומועלין בה כדכתיב ושמו אצל המזבח אלמא טעונה גניזה: **ובגדי כהונה.** ארבעה בגדי לבן שכהן גדול נכנס בהם לפני ולפנים ביום הכפורים דאסורין שוב להשתמש בהן כדכתיב והניחם שם: **הא ניחא לרבנן.** פלוגתייהו במסכת יומא (דף כד.): **כשירין הם לכהן הדיוט.** כל השנה שהן הן הבגדים הראויין לשימוש הדיוט כתונת ומכנסים ומצנפת ואבנט: **עגלה ערופה.** כתיב שם [דברים כא] דמשמע שם תהא קבורתה: **אלא למ"ד מלמדין.** ר' יהודה במסכת סנהדרין בשלהי ארבע מיתות (סז:): **הכא מיעוטי דיעבי.** בהני למימרא דלא תיגמר מינייהו ושמו לזה ולא לאחר הערופה ולא דבר אחר: **הכניסה לרבקה.** עגלה ערופה. רבקה קופל"א בלע"ז שקושרין ארבע פרות ביחד: **ודשה.** תבואה עם חברותיה: **כשירה.** שלא נתכוין לכך ולאו עבודה היא: **ואם נתכוין שתינק ותדוש פסולה והכא לא אפשר.** שלא יכניסנה שתינק וכי מתכוין שתינק ותדוש פסולה: **אשר לא עובד בה מכל מקום.** דלא"ג דבעלמא לא מיתסר הכא אסור: הא

שאני היכל דלתוכו עשוי. פ"ה ואין הנאת צילו נאסרת שאין זה דרך הנאתו ול"מ והא לא כתיב אכילה ואפילו שלא כדרך הנאה יהא אסור וי"ל דמעילה ליפיגן [a] חטא חטאת מתרומה ובתרומה כתיב אכילה [b] והא דאסר בפ' כל הצלמים (ע"ז מח:) ליבש תחת אשירה משום דאשירה לגל עשויה והיא דרך הנאה ועוד דגבי ע"ז לא כתיב אכילה [c]: **והא הכא דלא אפשר** וקמיכוין ואסור. ה"מ אבני לאוקמא כרבי שמעון דאליבא דרבי יהודה פליגי [d]:

ותסברא והאמר רבי שמעון בן פזי קול ומראה וריח אין בהן משום מעילה. פ"ה וכיון דמדאורייתא שרי כי לא אפשר אמאי אטרחוה רבנן וקשה לר"י הא בגרירה דליכא איסורא דאורייתא [e] ופליג רבא ואסר בלא אפשר ומיכוון ומאי קא מוכיח אביי לרבא וי"ל דה"פ כיון דלא אסירי אלא מדרבנן א"כ כשהוא לצורך כגון לתקן בית קדשי הקדשים סברא הוא דאפילו איסורא דרבנן ליכא:

מעילה הוא דליכא הא איסורא איכא. תימה דבפרק החליל (סוכה נג. ושם) תניא אשה בוררת חטים לאור של בית השואבה והשמן והפתילה היו של קודש כדתנן התם וכירושלמי דייק מינה דקול ומראה וריח אין בהן משום מעילה [f]: **לאותן** העומדים בחוץ. ליכא איסורא אלא שלא יקרבו עצמן לעזרה כדי להריח יותר דהא אמרינן (יומא דף נמ:) לא היתה כלה צריכה להתבשם בירושלים מפני ריח הקטורת [1]: **כתיב** הכא ושמו וכתיב התם הערופה. תימה לר"י אמאי אינטריך תרי מיעוטי בחד סגי דלהכי כתביה דלא למילף מייהו [g] וי"ל דאי לא כתיב אלא חד מיעוטא לא הוה מצי למעוטי אלא מילתא דלא דמי כל כך למיסר אבל מילתא דדמי למיסר לא להכי אינטריך תרוייהו:

הכניסה לרבקה. בתוספתא תני ליה גבי פרה: הא

ורבא [a] אמר לך עד כאן לא קאמר ר' יהודה שאין מתכוין במתכוין אלא לחומרא אבל מתכוין כשאין מתכוין לקולא לא אמר אביי מנא אמינא לה דתניא אמרו עליו על רבן יוחנן בן זכאי שהיה [b] יושב בצילו של היכל ודורש כל היום כולו והא הכא דלא אפשר ומיכוין ושרי ורבא אמר שאני היכל דלתוכו עשוי אמר רבא מנא אמינא לה [c] (דתניא) [d] לולין היו פתוחין בעליית בית קדשי הקדשים שבהן משלשלין את האומנים בתיבות כדי שלא יזונו עיניהם מבית קדשי הקדשים והא הכא דלא אפשר וקא מיכוין ואסור ותסברא [e] והאמר ר' שמעון בן פזי א"ר יהושע בן לוי משום בר קפרא [f] קול ומראה וריח אין בהן משום מעילה אלא מעלה עשו בבית קדשי הקדשים איכא דאמרי אמר רבא מנא אמינא לה דתניא אמר ר' שמעון בן פזי אמר ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא קול ומראה וריח אין בהן משום מעילה הוא דליכא הא איסורא איכא מאי לאו לאותן העומדין בפנים דלא אפשר וקא מיכוין ואסור לא לאותן העומדין בחוץ גופא א"ר שמעון בן פזי אמר ריב"ל משום בר קפרא קול ומראה וריח אין בהן משום מעילה וריח אין בו משום מעילה והא תניא [g] המפטם את הקטורת להתלמד בה או למוסרה לציבור פטור [h] ולהריח בה חייב והמריח בה פטור אלא שמעל אלא אמר רב פפא קול ומראה אין בהן משום מעילה לפי שאין בהן ממש [i] וריח לאחר שתעלה תמרותו אין בו משום מעילה הואיל ונעשית מצותו למימרא דכל היכא דנעשית מצותו אין בו משום מעילה והרי תרומת הדשן דנעשית מצותה [j] ויש בה משום מעילה דכתיב [1] ושמו אצל המזבח [k] שלא יפזר ושמו שלא יהנה משום דהוו תרומת הדשן ובגדי כהונה שני כתובין הבאין כאחד וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין תרומת הדשן הא דאמרן בגדי כהונה דכתיב [2] והניחם שם [l] מלמד [m] שטעונין גניזה הניחא לרבנן דאמרי מלמד שטעונין גניזה אלא לר' דוסא [n] דפליג עלייהו דאמר אבל ראויין הן לכהן הדיוט ומאי והניחם שם שלא ישתמש בהם ביום כפורים אחר מאי איכא למימר משום דהוו תרומת הדשן ועגלה ערופה שני כתובין הבאין כאחד [o] וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין הניחא למ"ד אין מלמדין אלא למאן דאמר מלמדין מאי איכא למימר תרי מיעוטי כתיבי כתיב ושמו וכתיב [3] הערופה ת"ש [p] הכניסה לרבקה ודשה כשירה בשביל שתינק ותדוש פסולה והא הכא דלא אפשר וקא מיכוין וקתני פסולה שאני התם דכתיב [4] אשר לא עובד בה מכל מקום אי הכי אפילו רישא נמי הא

ושמו אצל המזבח, ובבגדי כהונה נמי אחר שנעשה מצוותן [יש בהם מעילה] כדכתיב והניחם שם, לאו משום דטעונין גניזה הוא, וכיון שטעונין גניזה בקדושתן קיימי ומועלין בהן, וכל שני כתובים הבאים כאחד אין מלמדין מהן ואליבא דר' דוסא דאמר מאי והניחם שם לאו דטעונין גניזה, הוא מפיק בגדי כהונה ומעייל עגלה ערופה דכתיב וערפו שם את העגלה בנחל. ולמאן דאמר מלמדין מיעט רחמנא (בבגדי כהונה) [בתרומת הדשן] ושמו אצל המזבח, כלומר זה טעון גניזה ולא זולתו, ובעגלה ערופה כתיב וערפו שם את העגלה. העגלה הערופה שם תהא העגלה ולא זולתה. הני אין מידי אחרינא לא.

מסורת הש"ס

א) [ל"ל דתנן], ב) כריתות ל:, [פ"ד מ"ה], ג) כריתות ו., ד) תמורה לד. לקמן מז: [ע"ש] וגי' רש"ל ושמו אצל המזבח אצל שיעלו בה אחרים אצל שיהא כולו אצל המזבח משום דהוי:, ה) כריתות ו. מולין קיח. מעילה יא: זבחים מו. יומא יב: כד. ס., ו) [לקמן מה. יומא ס. קדושין כד. לד: לה. לז: מב: מג. נח. גיטין עו. מיר לז: ע"ז נד: סנהדרין מה: סז: עב: שבועות כו: זבחים כד. מו. מ. בכורות מט. ערכין יד: מולין פא: קיג: קיח. כריתות ו. מעילה יא:], ז) ב"מ ל., ח) [ועי' תוס' ע"ז מח: ד"ה לא תאסר], ט) [בתוספות מולין קיג: ד"ה עזין כו' עוד שם קיח: וכן בזבחים מו. המימו דבר זה בתימה אמנם במעילה יא. תילנו בשם ה"ר פרץ ע"ש וכן ביומא ס. תתריכו בביאור זה],

תורה אור השלם

1. וְלָבַשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בַד וּמִכְנְסֵי בַד יִלְבַּשׁ עַל בְּשָׂרוֹ וְהֵרִים אֶת הַדֶּשֶׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת הָעֹלָה עַל הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוֹ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ: ויקרא ו ג
2. וּבָא אַהֲרֹן אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וּפָשַׁט אֶת בִּגְדֵי הַבַּד אֲשֶׁר לָבַשׁ בְּבֹאוֹ אֶל הַקֹּדֶשׁ וְהִנִּיחָם שָׁם: ויקרא טז כג
3. וְכֹל זִקְנֵי הָעִיר הַהִוא הַקְּרֹבִים אֶל הַחָלָל יִרְחֲצוּ אֶת יְדֵיהֶם עַל הָעֶגְלָה הֶעָרוּפָה בַּנָּחַל: דברים כא ו
4. וְהָיָה הָעִיר הַקְּרֹבָה אֶל הַחָלָל וְלָקְחוּ זִקְנֵי הָעִיר הַהִוא עֶגְלַת בָּקָר אֲשֶׁר לֹא עָבַד בָּהּ אֲשֶׁר לֹא מָשְׁכָה בְּעֹל: דברים כא ג

הגהות הב"ח

(א) גמ' דפליג עלייהו ואמר אבל:

גליון הש"ם

תוס' ד"ה שאני. הנא הנא מתרומה. עי' שאגת אריה סי' עו ובתוס' ר"פ כל הצלמים ד"ה ימותו:

מוסף רש"י

קול. הנהגה מקול הכנורות וכלים של כלי שרת, ומראה. הנהגה ממראה יפה של היכל, וריח. הקטרת (כריתות ו.). הואיל ונעשית מצוותו. אין מועלין בו כיון דלית ביה לוקה גבוה לא קיימן ביה קדשי ה' ובמעילה כתיב (ויקרא ה) ומטאה בשגגה מקדשי ה' (יומא ב.). והרי תרומת הדשן. כל נקר תורם מדשן המזבח אלא מתתה ונותנו בגדי המזבח ובגלעת שם במקומה, דכתיב והריס את הדשן אשר תאכל האש וגו' ושמו אצל המזבח, מלמד שטעון שימה וגניזה, אלמא אסור בהנאה (חולין קיז. וכעי"ז זבחים מו.) **ובגדי כהונה.** ארבעה בגדי לבן שכהן גדול נכנס בהן לפני ולפנים ביום הכפורים וטעונין גניזה עולמית ואין הדיוט עובד בהן כל השנה אלא כ"ג ביום כפורים אחר, כדכתיב ופשט את בגדי הבד והניחם שם (חולין שם וכעי"ז זבחים שם). **וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין.** מדאלא כתיב אחד ונגמור כולהו מייה (קדושין כד.) מדסדר כתביה לאיתך ולא יצאו מתכיה שמע מינה דוקא הני קאמר (פסחים מה.). **והניחם שם.** גבי בגדי יום הכפורים כתיב ופשט את בגדי הבד אשר לבש בבואו אל הקדש והניחם שם (יומא יב:). **ראויין הן לכהן הדיוט.** כל השנה, שכהן הדיוט משמש בהן בארבעה כליס (חולין שם). **ועגלה ערופה.** אע"פ שנעשית מצותה אסורה בהנאה, דכתיב וערפו שם, שם תהא קבורתה (שם). **הכניסה לרבקה ודשה.** בעגלה ערופה קא, רבקה קופל"א בלע"ז, שמדבקים אלא בהמות או ארבעה בגופותיהן זו אצל זו ודשים הדישה (ב"מ ל.). **כשירה.** הואיל ולא נתכוין שתדוש. **שהיתה אמה דשה והכניס את הבת לשם שתינק ואף נתכוין שתדוש** (שם). **בשביל שתינק ותדוש.**

מוסף תוספות

א. והוי כמו שכתוב במעילה אכילה. תוס' ר"פ. ב. ואפי' שלא כדרך הנאה אסור. תוס' שאנץ. ג. אלא דבעי לתרוצה אליבא דכ"ע. מי' סר"ן. ד. לפי שהוא חופר כלאחר יד. שם. ה. אלמא דאפי' איסורא ליכא. תוס' הרא"ש. ו. [ו]אונס הוא. שם.

רבינו חננאל

וסמיך אביי אהא דרבן יוחנן בן זכאי שהיה יושב ודורש כל היום כולו בצלו של היכל. ודחי רבא שאני התם דהיכל דלתוכו הוא עשוי, ואין קדושה בצלו. רבא אמר מהא דתנן במדות לולין היו פתוחין בעליית קדשי קדשים שבהן היו משלשלין האומנין בתיבות כדי שלא יזונו עיניהם מבית קדשי הקדשים, ש"מ דהנאה הבאה לו לאדם בעל כרחו אסור. ודחי אביי מעלה עשו דהא קול ומראה וריח אין בהן משום מעילה. **איכא דאמרי** רבא הוה מסתייע מזה דהוה דאיק אין בהן משום מעילה הא איסורא איכא, מאי לאו באותם העומדים בפנים דלא אפשר, וכיון דמכווני אסיר. ודחינן לא לאותן העומדים בחוץ דאפשר שלא יעמדו ולפיכך מעילה ליכא איסורא איכא. **ואיני** דריח אין בו מעילה, והתנינן המפטם את הקטרת להתלמד בה, למוסרה לצבור פטור. להריח בה חייב, המריח פטור אלא שמעל. ושנינן האי דתני ריח אין בו מעילה, לאחר שתעלה תמרתו היא שנויה, מאי טעמא דהא אתעבידא מצוותה, והא דתני המריח פטור אלא שמעל בדלא איתעבידא מצוותה. **איני** והרי תרומת הדשן דאתעבידא מצותה ומועלין בה. ושנינן משום דכתיב בתרומת הדשן

לעזי רש"י

קופל"א. צמד.

מוסף תוספות

א. והוי כמו שכתוב במעילה אכילה. תוס' ר"פ. ב. ואפי' שלא כדרך הנאה אסור. תוס' שאנץ. ג. אלא דבעי לתרוצה אליבא דכ"ע. מי' סר"ן. ד. לפי שהוא חופר כלאחר יד. שם. ה. אלמא דאפי' איסורא ליכא. תוס' הרא"ש. ו. [ו]אונס הוא. שם.

רבינו חננאל

וסמיך אביי אהא דרבן יוחנן בן זכאי שהיה יושב ודורש כל היום כולו בצלו של היכל. ודחי רבא שאני התם דהיכל דלתוכו הוא עשוי, ואין קדושה בצלו. רבא אמר מהא דתנן במדות לולין היו פתוחין בעליית קדשי קדשים שבהן היו משלשלין האומנין בתיבות כדי שלא יזונו עיניהם מבית קדשי הקדשים, ש"מ דהנאה הבאה לו לאדם בעל כרחו אסור. ודחי אביי מעלה עשו דהא קול ומראה וריח אין בהן משום מעילה. **איכא דאמרי** רבא הוה מסתייע מזה דהוה דאיק אין בהן משום מעילה הא איסורא איכא, מאי לאו באותם העומדים בפנים דלא אפשר, וכיון דמכווני אסיר. ודחינן לא לאותן העומדים בחוץ דאפשר שלא יעמדו ולפיכך מעילה ליכא איסורא איכא. **ואיני** דריח אין בו מעילה, והתנינן המפטם את הקטרת להתלמד בה, למוסרה לצבור פטור. להריח בה חייב, המריח פטור אלא שמעל. ושנינן האי דתני ריח אין בו מעילה, לאחר שתעלה תמרתו היא שנויה, מאי טעמא דהא אתעבידא מצוותה, והא דתני המריח פטור אלא שמעל בדלא איתעבידא מצוותה. **איני** והרי תרומת הדשן דאתעבידא מצותה ומועלין בה. ושנינן משום דכתיב בתרומת הדשן

לוז א מיי' פי"ד מה"ל מאכלות אסורות הל' יג [רכ אלפס כתן וכע"ז פ"ב ד' שלח:]:
לח ב מיי' פ"ה מהלכות מעילה הלכה ה:
לט ג מיי' פ"ז מהלכות בית הבחירה הל' כג:
מ ד מיי' פ"ה מהלכות מעילה הל' יז סמג עשין רי:
מא ה מיי' פ"ב מה"ל כלי המקדש הל' י:
מב ו שם הלכה ט:
מג ז מיי' פ"ה מהלכות מעילה הלכה טז:
מד ח מיי' פ"ב מה"ל תמידין ומוספין הלכה טו [ופ"ב מה"ל מעילה הל' יח]:
מה ט מיי' פ"ח מה"ל כלי המקדש הל' ה:
מו י מיי' פ"ח מהלכות פרה הלכה ז:

לעזי רש"י

קופל"א. צמד.

מוסף תוספות

א. והוי כמו שכתוב במעילה אכילה. תוס' ר"פ. ב. ואפי' שלא כדרך הנאה אסור. תוס' שאנץ. ג. אלא דבעי לתרוצה אליבא דכ"ע. מי' סר"ן. ד. לפי שהוא חופר כלאחר יד. שם. ה. אלמא דאפי' איסורא ליכא. תוס' הרא"ש. ו. [ו]אונס הוא. שם.

רבינו חננאל

וסמיך אביי אהא דרבן יוחנן בן זכאי שהיה יושב ודורש כל היום כולו בצלו של היכל. ודחי רבא שאני התם דהיכל דלתוכו הוא עשוי, ואין קדושה בצלו. רבא אמר מהא דתנן במדות לולין היו פתוחין בעליית קדשי קדשים שבהן היו משלשלין האומנין בתיבות כדי שלא יזונו עיניהם מבית קדשי הקדשים, ש"מ דהנאה הבאה לו לאדם בעל כרחו אסור. ודחי אביי מעלה עשו דהא קול ומראה וריח אין בהן משום מעילה. **איכא דאמרי** רבא הוה מסתייע מזה דהוה דאיק אין בהן משום מעילה הא איסורא איכא, מאי לאו באותם העומדים בפנים דלא אפשר, וכיון דמכווני אסיר. ודחינן לא לאותן העומדים בחוץ דאפשר שלא יעמדו ולפיכך מעילה ליכא איסורא איכא. **ואיני** דריח אין בו מעילה, והתנינן המפטם את הקטרת להתלמד בה, למוסרה לצבור פטור. להריח בה חייב, המריח פטור אלא שמעל. ושנינן האי דתני ריח אין בו מעילה, לאחר שתעלה תמרתו היא שנויה, מאי טעמא דהא אתעבידא מצוותה, והא דתני המריח פטור אלא שמעל בדלא איתעבידא מצוותה. **איני** והרי תרומת הדשן דאתעבידא מצותה ומועלין בה. ושנינן משום דכתיב בתרומת הדשן